

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ ﴿١﴾ الَّذِينَ هُمْ فِي صَلَاتِهِمْ خَاشِعُونَ ﴿٢﴾ وَالَّذِينَ هُمْ عَنْ
اللَّغْوِ مُعْرِضُونَ...

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

مِنْ حُسْنِ إِسْلَامِ الْمَرْءِ تَرْكُهُ مَا لَا يَغْنِيهِ

BOŞ ŞEYLERİ TERK EDEREK HAYATI ANLAMLI KILMAK

Aziz Müminler!

Okuduğum âyet-i kerimelerde Yüce Rabbimiz şöyle buyuruyor: “Müminler gerçekten kurtuluşa ermişlerdir. Onlar ki namazlarında huşu içindedirler. Onlar ki boş ve faydasız şeylerden uzak dururlar. Onlar ki zekâtı verirler. Ve onlar ki iffetlerini korurlar...”¹

Okuduğum hadis-i şerifte ise Peygamber Efendimiz (s.a.s) şöyle buyuruyor: “Faydasız söz ve lüzumsuz işleri terk etmesi, kişinin iyi Müslüman oluşundandır.”²

Kardeşlerim!

Yüce dinimiz İslam’ın en temel gayelerinden birisi, insanın hayatını anlamlı kılmaktır. Onun boş, anlamsız ve beyhude her türlü söz ve davranıştan uzak bir hayat yaşamasını sağlamaktır.

Bu nedendir ki, Kerim Kitabımızda kurtuluşa eren müminlerden şu şekilde söz edilmektedir: “Onlar, anlamsız bir söz işittiklerinde ondan yüz çevirirler ve ‘Bizim işlerimiz bize, sizin işleriniz de size olsun. Selam olsun size. Cahillik edenlerle işimiz yok’ derler.”³ “Onlar, yalana şahitlik etmezler. Faydasız boş bir şeyle karşılaştıkları zaman, vakar ve hoşgörü ile geçip giderler.”⁴

Kardeşlerim!

İslam’ın özünden, yaratılış gayesinden uzaklaşıldığı içindir ki, günümüzde zihin ve gönüller kötü düşüncelere, diller hesabı verilemeyecek lüzumsuz ve beyhude sözlere esir oldu. Bedenler, faydasız işlerde heba edildi. Saygınlıklar, hayasızlıklarla tarumar edildi. Ömür sermayeleri, hoyratça tüketildi.

Kıymetli Kardeşlerim!

Oysa Rabbimiz bizi vahiyle, peygamberle terbiye etti; akılla, idrakle ve sayılamayacak nice nimetlerle donattı. Bize yolumuzu ve yönümüzü gösterdi; varlığımız ve yaratılışımızın gayesini öğretti; merhamet, muhabbet ve adalet duygusu lütfetti. Yüce Rabbimiz, bütün bunlara karşılık bizi sorumlu kıldı. Dilimizden dökülen her bir sözün, elimizden sadır olan her bir işin mahkeme-i kübrada hesabının sorulacağını Kerim Kitabımızda defalarca hatırlattı.

Resul-i Ekrem (s.a.s) Efendimiz de, boş ve gereksiz işleri terk edenleri kamil mümin⁵ olarak nitelendirdi. “Allah’a ve âhîret gününe inanan kişi, ya hayır konuşsun ya da sussun...”⁶ buyurarak kelimamızın anlamlı ve hikmetli olmasını istedi.

Kardeşlerim!

Bilelim ki Allah’ın gazabına neden olan, kişinin kendisine ve çevresine zararı dokunan her iş ve söz haramdır. Dilimizden gelişi güzel, kuralsızca dökülen sözler, kaba ve çirkin ifadeler, yalan, iftira, gıybet, bunların her biri dinimizde yasaktır. İnsanların özel hallerini araştırmaya, insanlar arasında laf taşımaya, fitne ateşini körüklemeye yönelik her türlü kelim boş sözdür, günahdır. Her boş söz ise sadece dilin değil, insanın afetidir. Böylesi sözler, sahibinin şahsiyetini, onur ve haysiyetini zedelediği gibi buna muhatap olan şahsın da hem hakkını ihlaldir, hem de büyük bir vebaldir. Çünkü dilden dökülen her söz sorumluluk gerektirir. Her sözün bir ahlakının olması gerekir. Ahlakı olmayan her söz israftır, günahdır.

Kardeşlerim!

Boş ve gereksiz işler, insanın zihnini meşgul, gönlünü mahkum eder; çok değerli olan vaktini öldürür. Halbuki günümüz insanının en çok ihtiyaç duyduğu, çoğu kez yokluğundan yakındığı nimet, zamandır. Özellikle bugün, kitle iletişim araçlarının çeşitlenip çoğalması, teknolojik imkanların yaygınlaşması ile zamanı verimli ve anlamlı kullanma problemi daha çok hissedilir olmuştur. Üzülerek belirtmek gerekir ki, günümüzde nice ömürler, ekran karşısında anlamsızca tüketilmektedir. Nice hayatlar, nice umutlar, sanal dünyada yalanlar, sahtelikler üzerine inşa edilmektedir. Oysa vahiyle, peygamberle terbiye edilen, akılla desteklenen insan başıboş yaratılmamıştır.

Kardeşlerim!

Öyleyse geliniz, boş ve anlamsız her iş ve sözden, sorumluluk ve muhasebe bilinciyle uzak duralım. Hutbemizi Peygamber Efendimiz (s.a.s)’in, anlam dolu şu duasıyla bitirelim: “...Allah’ım! Sana teslim olan bir kalp, doğru sözlü bir dil ve güzel bir ahlâk istiyorum. Günahlarımı bağışlamamı ve her türlü hayırdan bana lütfetmeni istiyorum. Bütün şerhlerden de sana sığınıyorum...”⁷

¹ Mü’minûn, 23/1-10.

² Tirmizî, Zühd, 11.

³ Kasas, 28/55.

⁴ Furkân, 25/72.

⁵ Buhârî, İmân, 4.

⁶ Buhârî, Edeb, 31.

⁷ Nesâî, Sehv, 61; Hakim, Deavât, 1872.